

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121502565
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121502565.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, E., o zaplatenie 14.603,95 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 19Csp/65/2021- 111 zo dňa 14. júna 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie v záhlaví identifikovaným rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 14 603,95 €, úrok 3 167,98 €, úrok z omeškania 378,61 € a následný úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 14 579,95 € od 24.03.2021 do zaplatenia, a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie popísal skutkové okolnosti veci, zistené vykonaným dokazovaním: Zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 10.12.2018 vyplýva, že táto zmluva bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovaným ako dlžníkom. Na základe uvedenej zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 15.000,- € ako spotrebný úver na čokoľvek s úrokovou sadzbou 10,41 % ročne, pri RPMN vo výške 11,08 % s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť dlžnú sumu s úrokom v 96 mesačných splátkach po 232,11 € so splatnosťou prvej splátky 10.01.2019. Konečná splatnosť bola dohodnutá na 10.12.2026 s tým, že celková čiastka spojená s úverom je 22.280,23 €. Žalovanému boli poskytnuté štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a informácia o RPMN, ktoré dokumenty žalovaný podpísal. Podľa čl. 8 bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. za prípad porušenia sa považuje omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace. Podľa čl. 8 bod 8.1 druhý odsek písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., ak nastane niektorý z uvedených prípadov porušenia banka môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a požadovať splatenie pohľadávky v lehote, ktorú banka oznámi v Oznámení o mimoriadnej splatnosti. Z výpisu z úverového účtu vyplýva, že žalovaný čerpal sumu 15.000,- € a z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 1.057,26 €. Z výzvy zo dňa 30.10.2020 vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 4.240,89 € a upozornil ho, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu

a v takomto prípade žalovaný stratí výhodu splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.12.2020 vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyhlásil z dôvodu podľa bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky viac ako 3 mesiace, mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy ku dňu 01.12.2020. Z doručky vyplýva, že zásielka sa právnenému predchodcovi žalobcu vrátila z dôvodu, že adresát je neznámy. Z výzvy zo dňa 17.12.2020 vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému výšku splatnej

a nezaplatenej pohľadávky ku dňu 17.12.2020 a upozornil ho na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí. Z doručky k výzve vyplýva, že zásielka sa právnenému predchodcovi žalobcu vrátila z dôvodu, že adresát je neznámy. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0215/2021/CE zo dňa 23.03.2021 vyplýva, že táto bola uzatvorená v písomnej forme medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom ako postupníkom. Na základe tejto zmluvy, čo vyplýva aj z prílohy k tejto zmluve, súd zistil, že postupca postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, a to istinu vo výške 14.579,95 €, úrok vo výške 3.167,98 €, úrok z omeškania vo výške 378,61 €, poplatky v sume 24,- €. K zosplateniu došlo ku dňu 01.12.2020. Poslednú úhradu žalovaný vykonal dňa 05.03.2020 v sume 128,82 €.

Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 30.03.2021 vyplýva, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0215/2021/CE uzatvorenej dňa 23.03.2021 postúpil pohľadávku banky spolu

s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia spoločnosti žalobcu a že pohľadávku banky je možné od doručenia tohto oznámenia splniť výlučne plnením postupníkovi. Pokusom o zmier zo dňa 08.09.2021 žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 18.09.2021.

1.3 Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, 2, § 7 ods. 16 písm. a/, b/, § 7 ods. 17, § 9 ods. 1, 2, §11 ods. 2, § 17 ods. 1, 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 566 ods. 1, § 567 ods. 2, § 569, § 571 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 2 písm. d/, § 70 ods. 2, § 71 ods. 1 písm. p/, § 73 ods. 3 zákona č. 30/2019 Z.z. o hazardných hrách a konštatoval, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Uviedol, že žalobca svoju aktívnu legitimáciu opieral o Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0215/2021/CE zo dňa 23.03.2021, ktorá bola uzavretá medzi pôvodným veriteľom - Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky postupcu voči žalovanému. Prejav vôle Slovenskej sporiteľne, a.s. postúpiť pohľadávku na žalobcu vyplýva z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.03.2021, jej prílohy, ako aj z oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 30.03.2021 adresovaného žalovanému, pričom Slovenská sporiteľňa, a.s. výzvou zo dňa 17.12.2020 vyzvala žalovaného na úhradu omeškanej pohľadávky a upozornila ho na oprávnenie postúpenia pohľadávky tretej osobe. Ustanovenie § 17 ods. 1 zákon č. 129/2010 Z. z., účinné ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, stanovuje osobitné podmienky, ktoré musia byť splnené pre spôsobilosť pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy

k jej postúpeniu na tretiu osobu. Podľa tohto ustanovenia veriteľ môže pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere previesť na tretiu osobu so všetkými právami s ňou spojenými len vtedy, ak a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Obe podmienky musia byť splnené kumulatívne. Zákon č. 129/2010 Z. z. ukladal pôvodnému veriteľovi (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako dodávateľovi aj povinnosti v súvislosti s posudzovaním schopnosti žalovaného - spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Cieľom právnej úpravy je zaistiť, aby spotrebiteľský úver bol poskytnutý len takému spotrebiteľovi, ktorý vzhľadom na jeho príjmy a výdavky má reálny predpoklad, že bude schopný úver

v dohodnutých splátkach po dohodnutú dobu veriteľovi splácať. Zámerom zákonodarcu bolo predísť nežiadúcim situáciám, ku ktorým na finančnom trhu pri poskytovaní úverov spotrebiteľom dochádzalo v minulosti, keď úvery boli dodávateľom poskytnuté spotrebiteľom bez akéhokoľvek preskúmania schopnosti spotrebiteľa splácať úver alebo nedostatočného preskúmania bonity spotrebiteľa, pričom spotrebiteľa následne neboli schopní úver splácať podľa dohodnutých podmienok, a dochádzalo k zosplateniu úverov a uplatňovaniu nárokov voči spotrebiteľom na súdoch. V spojitosti s posudzovaním

bonity spotrebiteľa zákon na dodávateľa kladie zvýšené nároky. Povinnosťou dodávateľa je posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Postup dodávateľa stanovuje zákon. Aktívny má byť dodávateľ, ktorý je podľa zákona povinný vyžiadať od spotrebiteľa potrebné údaje o jeho pomeroch a potom s odbornou starostlivosťou (tak ako ju definuje zákon) posúdiť bonitu spotrebiteľa. V zmysle § 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z. z. je veriteľ povinný hodnoverne preukázať vynaloženie odbornej starostlivosti pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Preto žalobca, ktorý tvrdil, že nadobudol pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol povinný preukázať, že jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s. ako pôvodný veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver. V podaní doručenom súdu dňa 13.06.2023 žalobca uviedol, z akých príjmov, peňažných záväzkov žalovaného pôvodný veriteľ vychádzal a špecifikoval postup, ktorý použil pôvodný veriteľ pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver. Žalobca nepreukázal, že údaje o príjmoch a záväzkoch žalovaného skutočne poskytol žalovaný pôvodnému veriteľovi a nepreukázal, že tieto údaje pôvodný veriteľ overoval kvalifikovaným spôsobom. Z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by veriteľ zisťoval od žalovaného údaje o jeho pomeroch, stave, pretože v zmluvnej dokumentácii k danému úveru nie sú uvedené žiadne údaje o majetkových, zárobkových, výdavkových, či sociálnych pomeroch žalovaného. Žalobca uvádzal, že veriteľ dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 10.12.2018, ktorý je súčasťou výstupu z interných systémov postupcu, overoval čistý príjem žalovaného vo výške 800,- € a zamestnanie u zamestnávateľa. Zo žalobcom predloženej listiny - Dopyt do Sociálnej poisťovne, ktorý pozitívne reagoval na otázky: Je klient zamestnaný (kdekoľvek)? Je klient zamestnaný u zamestnávateľa? Je klient zamestnaný aspoň 93 dní? Má klient u zamestnávateľa dostatočný priemerný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov? Má klient dostatočný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov?, však konkrétna výška príjmu žalovaného, z ktorej veriteľ pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver vychádzal (t. j. 800,- €) nevyplýva. Žalobca nepredložil doklad o externom overení príjmu žalovaného, napr. potvrdenie Sociálnej poisťovne o výške príjmu žalovaného, potvrdenie zamestnávateľa žalovaného o výške príjmu žalovaného. Súd má za to, že práve prostredníctvom týchto na právnom úkone nezúčastnených subjektov možno objektívne overiť príjem žiadateľa o úver. Keďže pôvodný veriteľ bol bankou, ustanovenie § 7 ods. 17 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. mu za účelom vynaloženia odbornej starostlivosti ukladalo povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých úverových registrov. Žalobca predložil súdu listinu - Výpočet primárnej návratnosti (kalkulácia ukazovateľa schopnosti splácať). V prvom rade treba uviesť, že z tohto listinného dôkazu nevyplýva, že ide o výpis z úverového registra vyhotovený bankou k rozhodnému dátumu, t. j. k dátumu tesne pred alebo ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň treba uviesť, že v tejto listine uvedené údaje o existujúcich záväzkoch žalovaného bola banka povinná šetriť prostredníctvom úverového registra. Sám žalobca uviedol, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru existujúce záväzky s mesačným úverovým zaťažením v sume 249,- €. Z čl. II. ods. 1 zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že úver bude použitý na vyplatenie týchto záväzkov: Spotrebné úvery s mesačnou splátkou 216,16 €, Kreditné karty u veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. s mesačnou splátkou 32,50 €. Súd uvádza, že z existujúcich záväzkov vyplývajúca povinnosť ich pravidelného splácania znižuje schopnosť spotrebiteľa splácať úver, o ktorý spotrebiteľ veriteľa žiada. Tieto iné záväzky žalovaného, ich celkovú výšku, výšku mesačných splátok, dobu a rozsah ich prípadného nesplácania žalovaným, mohol pôvodný veriteľ detailne overiť práve nahliadnutím do úverových registrov, a až vtedy mohol dostatočne posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver v dohodnutých mesačných splátkach. Žalobca nepreukázal, že banka nahliadla pred uzatvorením zmluvy o úvere do úverového registra, a že údaje z registra použila pri vyhodnotení bonity žalovaného. Taktiež žalobca nepreukázal, že banka pred uzatvorením úverovej zmluvy vyžadovala od žalovaného údaje o jeho pomeroch potrebné pre vyhodnotenie schopnosti žalovaného splácať úver a že poskytnuté údaje banka externe overovala. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa má vykladať tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciu cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/107/2018 zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 7Co/126/2016 zo dňa 26.01.2017, sp. zn. 12Co/107/2019 zo dňa 13.02.2020). Po vyhodnotení uvedených skutočností dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ, ktorý uzavrel so žalovaným predmetnú úverovú zmluvu, dodržal povinnosti podľa § 7 ods. 1, ods. 17 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., teda nebolo

preukázané, že pôvodný veriteľ posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vyžiadanim si údajov o pomeroch žalovaného, ich dôkladným overením externými subjektami a aj prostredníctvom úverových registrov. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany pôvodného veriteľa pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nedošlo k vynaloženiu zákonom vyžadovanej odbornej starostlivosti, a jedná sa o hrubé porušenie tejto povinnosti. Uvedené hrubé porušenie povinnosti pôvodného veriteľa má dva následky, a sice, že podľa § 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z. pôvodný veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2020 je preto absolútne neplatné. Pohľadávka z úveru sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Konečná splatnosť úveru mala podľa zmluvy o úvere nastať až dňa 10.12.2026. Preto podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona

č. 129/2010 Z. z. nebol veriteľ oprávnený postúpiť nezosplatnenú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok. Za určitých okolností síce cit. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. neplatí, avšak to pripadá do úvahy len za podmienok uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom existenciu týchto výnimiek žalobca ani len netvrdil. Vzhľadom na uvedené žalobcovi v spore chýba aktívna vecná legitímácia, nakoľko nie je podľa hmotného práva nositeľom tvrdeného oprávnenia,

o ktoré v spore ide a ktorého splnenia sa voči žalovanému domáha. S poukazom na túto skutočnosť preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto by žalovaný mal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanému podľa obsahu spisu žiadne trovy konania nevznikli, žiadne mu zo spisu nevyplyvajú, súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo ho zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že skúmanie bonity spotrebiteľa je otázkou skutkovou. Veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietat takéto skúmanie. Skúmanie bonity je tiež otázkou odbornou a povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum a nie na následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. V priebehu konania súd žalobcu vyzval na preukázanie konania postupcu s odbornou starostlivosťou, na čo žalobca reagoval, podrobne vysvetlil skúmanie bonity zo strany postupcu a doložil listinný dôkaz. Obsah jeho vyjadrenia je podporený konkrétnym dôkazom, v čase vyhlásenia rozsudku toto skutkové tvrdenie nebolo žalovaným popreté, a preto je nesporné. Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keďže žalovaný nenavrhol vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny predchodca žalobcov jeho bonitu neskúmal. Poukázal na § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že je zrejmé, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným zo spôsobov podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu aspoň jedným z týchto spôsobov, nemohlo dôjsť

k hrubému porušeniu povinnosti zo strany veriteľa. Podľa čl. II bod 1 zmluvy zo dňa 10.12.2018 je zrejmé, že žalovaný mal aj iné záväzky, ktoré však boli týmto úverom vyplatené, ide o refinancovanie záväzkov. Postupca jednoznačne nahliadol do úverových registrov vrátane databázy banky, v opačnom prípade by o týchto finančných záväzkoch nemohol mať vedomosť. Vyplatením týchto záväzkov záväzky zanikli, refinancovaním vznikol nový záväzok. Výška mesačnej splátky pri týchto záväzkoch bola spolu 248,66 €, pri refinancovaní úverom sa znížila na 232,11 €, a teda je zrejmé, že bonita spotrebiteľa sa poskytnutím úveru zlepšila, pretože sa mu znížilo jeho celkové mesačné finančné zaťaženie titulom splátok úverov. Je zrejmé, že postupca si už pred poskytnutím úveru overoval bonitu žalovaného, keďže s ním bol v zmluvnom vzťahu, mal konkrétne údaje o jeho finančných výdavkoch - už predtým mu poskytol spotrebný úver na účet vedený v D. D., F.. Nahliadnutie do databázy vyplýva aj z Európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Tieto skutočnosti v konaní neboli sporné. Nesprávny je potom právny záver súdu o tom, že postupca neposúdil schopnosť dlžníka splácať spotrebiteľský úver. Je to práve žalovaný, ktorý ako spotrebiteľ je povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver. Ak spotrebiteľ uvádza vedome nepravdivé údaje, veriteľ má len limitované možnosti, ako si ich overiť. Veriteľ môže overovať výlučne úverové záväzky spotrebiteľa, nie výdavky na lieky, stravu, ubytovanie a podobne. Žalobca predložil výstup z interných aplikácií postupcu. Overovanie schopnosti splácať úver prebieha

vo väčšine prípadov v automatickom režime, údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca týmito údajmi disponuje len vo forme počítačového kódu, ktoré však pretavil do priloženého Výpočtu primárnej návratnosti. Žalobca vo vyjadrení veľmi konkrétne uviedol postupy postupcu pri vyhodnocovaní bonus bonity, tieto postupy zdôvodnil. Dopyt do Sociálnej poisťovne vykonaný bol, aj keď výstup zo Sociálnej poisťovne nebol formou listiny s razítkom zamestnanca pobočky, ale formou dát, elektronicky. Nesprávny je potom záver súdu o tom, že by banka mala žiadať Sociálnu poisťovňu o potvrdenie, týmto predsa banka disponovala. Je logické, že Výpočet primárnej návratnosti bol vykonaný pred uzavretím zmluvy, čo je dané aj samotným označením čísla úveru v predmetnom dokumente. V tomto dokumente sú uvedené údaje, dátumy vykonania dopytov do Sociálnej poisťovne a úverového registra - 10.12.2018. Opačný záver z ničoho nevyplýva, nikto netvrdí a ide o špekuláciu. Nie je zrejmé, z čoho vyplýva záver súdu o tom, že záväzky žalovaného neboli v úverovom registri overované, najmä ak sú uvedené v samotnej zmluve ako aj vo Výpočte primárnej návratnosti. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako inak mal žalobca preukázať skúmanie v úverovom registri postupcu, ako predložením dát z tohto registra, ktoré sú uvedené v zmluve. Záver súdu o tom, že postupca - banka mal dôkladne overovať u externých subjektov údaje o pomeroch žalovaného, nie je len nesprávny, ale aj nezákonný. Dodávateľ nie je policajný orgán, jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované a musí primárne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver.

Poukázal v tomto smere na rozhodnutia iných súdov Slovenskej republiky, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/16/2022 z 28.06.2022, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.05.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021 z 25.11.2021, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6CoCsp/37/2020 z 23.06.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/36/2022 z 27.10.2022, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/85/2021 z 31.08.2022 a ďalšie. Výklad § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno ponímať nadmieru extenzívne. Žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom. Záverom poukázal na to, že súd sa nezaoberal extenzívnym výkladom § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zohľadňujúcim platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, ktorý by mal byť preferovaný, a síce, že pohľadávku je i samostatná splatná a neuhradená splátka.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

5. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

6. Žalobca vo svojom odvolaní deklaroval odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie založil na konštatovaní nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní s odôvodnením, že žalobca na základe predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.03.2021 nenadobudol pohľadávku voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Žalobca nepreukázal, že by pôvodný veriteľ dodržal svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1, 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o SÚ“), čo má za následok o.i. nemožnosť predčasne úver zosplatiť (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona o SÚ) a následne z tohto dôvodu nemožnosť pohľadávku voči žalovanému postúpiť na nebankový subjekt, ktorým je žalobca (§ 17 ods. 1 zákona o SÚ).

9. Odvolací súd sa s týmto posúdením veci nestotožňuje.

10. Podľa § 7 ods. 1 zákona o SÚ v znení účinnom do 31.12.2021 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

11. Podľa § 7 ods. 4 zákona o SÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získavať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch a úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu 1d) tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 16 a 17.

12. Podľa § 7 ods. 17 zákona o SÚ vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

13. Podľa § 11 ods. 2 zákona o SÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

14. Súd prvej inštancie v prvom rade uviedol, že žalobca nepreukázal, že údaje o príjmoch a záväzkoch žalovaného mu poskytol žalovaný, pričom v dokumentácii úveru nie sú uvedené žiadne údaje o jeho majetkových, zárobkových, výdavkových či sociálnych pomeroch. Z predložených listinných dôkazov podľa súdu prvej inštancie nevyplýva, že by veriteľ zisťoval od žalovaného údaje o jeho pomeroch a stave; z dopytu do Sociálnej poisťovne nevyplýva výška príjmu žalovaného a žalobca nepredložil dôkaz o tom, že by si jeho právny predchodca overil príjem žalovaného externe (napr. dopytom do Sociálnej poisťovne). Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že nie je zrejmé, či a kedy veriteľ, ktorý je bankou, nahliadol do úverového registra ohľadne žalovaného pred uzavretím zmluvy a splnil si tak povinnosť podľa § 7 ods. 17 zákona o SÚ.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe výzvy súdu žalobca podaním zo dňa 12.06.2023 podrobne vysvetlil priebeh procesu vo vzťahu k zákonnej povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť dlžníka splácať úver, a to všeobecne i konkrétne vo vzťahu k žalovanému a zmluve o úvere zo dňa 10.12.2018. Zdôraznil, že z príslušných zákonných ustanovení je zrejmé, že veriteľ je v rámci tohto procesu povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa, údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Na účely vypočítania týchto nákladov potrebuje poznať údaj o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa, ktoré údaje poskytuje veriteľovi sám spotrebiteľ, pretože veriteľ nemá možnosť tento údaj získať z verejných zdrojov. Veriteľ je potom povinný vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej aj „DSTI“) podľa daného vzorca a jeho hodnota nesmie prekročiť 1. V súdnej veci veriteľ existujúce záväzky spotrebiteľa overil dopytom do úverového registra dňa 10.12.2018, z ktorého zistil, že spotrebiteľ mal ku dňu poskytnutia úveru existujúce záväzky s mesačným úverovým zaťažením 249,- eur. V tomto smere poukázal na čl. II ods. 1 zmluvy o úvere, v ktorom sú bližšie špecifikované dva záväzky zo zmlúv o úvere, uzavreté medzi

žalovaným ako dlžníkom a inými subjektami ako veriteľmi, za účelom vyplatenia ktorých bola úverová zmluva zo dňa 10.12.2018 uzavretá. Keďže poskytnutím úveru mali dané záväzky zaniknúť, veriteľ ich pri výpočte DSTI nezohľadnil. Zohľadnil ale splátku poskytovaného úveru 245,- € ako mesačné úverové zaťaženie spotrebiteľa, hoci reálna splátky bola 232,11 € z dôvodu použitia ratingového nástroja a zaokrúhľovania v ňom. Príjem spotrebiteľa bol overený lustráciou v Sociálnej poisťovni dňa 10.12.2018, ktorý je súčasťou výstupu z interných systémov veriteľa. Veriteľ týmto dopytom preveroval čistý príjem žalobcu 800,- € mesačne u jeho zamestnávateľa s IČOm 35 895 772, pričom výsledkom tohto preverenia bol záver o dostatočnom vymeriavacom základe žalovaného a zamestnanie u daného zamestnávateľa od 01.02.2018. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa (205,- €), pretože žalovaný deklaroval jedného člena domácnosti. Popísal presný matematický spôsob výpočtu limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s tým, že hodnota bola 0,41. S ohľadom na § 2 ods. 5 opatrenia NBS SR č. 10/2017 ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu poskytnutia úveru v danom prípade prekročiť hodnotu 0,85. Z tohto dôvodu mal za to, že veriteľ riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Svoje tvrdenie preukázal výpisom z interného počítačového systému banky datovaného 10.12.2018, z ktorého vyplýva výška deklarovaného príjmu žalovaného 800 €, dátum vykonania dopytu do registra úverov (10.12.2018), dátum vykonania dopytu do Sociálnej poisťovne (10.12.2018), kompletný obsah elektronického dopytu do Sociálnej poisťovne a odpovede Sociálnej poisťovne na všetky otázky a iné.

16. Žalovaný sa v konaní písomne nevyjadril, pojednávania súdu sa nezúčastnil a v konaní bol absolútne nečinný.

17. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

18. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

19. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

20. Podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

21. Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

22. V sporovom konaní je daná povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jedna z náležitostí žaloby (§ 132 ods. 1 CSP). Súd podľa CSP zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu, s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2 a 3 CSP. Z citovaných ustanovení vyplývajú teda základné práva a povinnosti strán sporového konania, ktorými je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých strana odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Z judikatúry SDEÚ však vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch - ako v sporoch, kde zákon zakotvuje ochranu slabšej sporovej strany (spotrebiteľa) - je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnuť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Otázkou zostáva, do akej miery ustanovenie § 295 CSP vylučuje inú povinnosť tvrdenia spotrebiteľa ako je tvrdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podľa odbornej literatúry povinnosť skutkových tvrdení spotrebiteľa je v zostávajúcom rozsahu zachovaná. „Opačný výklad by totiž mohol viesť až k absurdným záverom, že v prípade spotrebiteľa žalobcu by obsahom žaloby nemuselo byť ani len to, čoho sa spotrebiteľ domáha, resp. v prípade spotrebiteľa žalovaného ani to, či dodávateľom uplatnený nárok popiera alebo nie. (PAGÁČ, Ľubomír. § 295 [Obstarávanie a vykonávanie dôkazov z úradnej povinnosti]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1159.)“. I podľa záverov Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.10.2022, súd nemôže ani v spotrebiteľských veciach nahrádzať chýbajúce skutkové tvrdenia. Ak teda žalobca tvrdí, že on resp. jeho právny predchodca konkrétnym spôsobom preskúmal bonitu klienta a nedôjde k ich účinnému popretiu druhou stranou (§ 151 CSP), súd by nemal o tom požadovať dôkazy.

23. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa uvádzanými procesnými pravidlami neriadil dôsledne. Hoci v súdnej veci ide o spor, kde na strane žalovaného vystupuje spotrebiteľ, a v ktorej sa uplatňujú pravidlá, zabezpečujúce ochranu tejto slabšej sporovej strany, táto ochrana nie je absolútna a bezbrehá a neznamená, že súd by mal nahrádzať aktivitu spotrebiteľa v neobmedzenom rozsahu. Ako je uvedené vyššie, súd v spotrebiteľských sporoch môže vykonať i dôkaz, ktorý strana v postavení spotrebiteľa nenavrhol, avšak vykonanie dôkazu nad procesný návrh spotrebiteľa nezahŕňa v sebe i povinnosť súdu popierať skutkové tvrdenia protistrany, ktoré spotrebiteľom popreté neboli, resp. tvoriť vlastné skutkové tvrdenia nad tvrdenia prezentované spotrebiteľom. Z obsahu spisu je pritom zrejmé, že žalobca predložil svoje skutkové tvrdenia o.i. o tom, akým spôsobom si jeho právny predchodca splnil zákonné povinnosti v zmysle § 7 ods. 1, 4, 17 zákona o SÚ a posúdil bonitu žalovaného ako dlžníka a s akým výsledkom. Pokiaľ žalovaný v konaní skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel v súlade s § 151 CSP, a k veci sa vôbec nevyjadril, ako je tomu v prejednávanej príhode, považujú sa tvrdenia žalobcu za nesporné. Žalovaný nielenže nenavrhol vykonať dôkaz, za účelom preukázania toho, že právny predchodca žalobcu neskúmal jeho bonitu s odbornou starostlivosťou, ale touto argumentáciou sa v konaní vôbec nebránil. Odvolací súd tak konštatuje, že odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa nerešpektovania § 150 a § 151 CSP, ktorá viedla k nesprávnemu skutkovému i právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, je dôvodná.

24. Odvolací súd navyiac – na rozdiel od záveru súdu prvej inštancie – má za to, že svoje skutkové tvrdenia za danej procesnej situácie dostatočne preukázal.

25. Odvolací súd v tomto ohľade pripomína, že veriteľ v zmysle § 7 ods. 1 zákona o SÚ v znení účinnom do 31.12.2021 nebol povinný zisťovať a preverovať všetky majetkové, zárobné, výdavkové či sociálne pomery dlžníka a toto ani nie je objektívne možné, keďže veriteľ je súkromný právny subjekt a nie orgán verejnej moci. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že žalobca v konaní nepredložil doklad o externom overení príjmu žalovaného, napr. potvrdenie Sociálnej poisťovne o výške príjmu žalovaného alebo potvrdenie zamestnávateľa žalovaného o výške príjmu žalovaného, odvolací súd uvádza, že konkrétne spôsoby zistenia a preverenia príjmu dlžníka bankou, resp. veriteľom a formy týchto výstupov, zákon nestanovuje. Žalobca predložil výpis z interných softvérových prostriedkov veriteľa, z ktorého vyplýva, že dňa 10.12.2018 preveril deklarováný príjem žalovaného 800,- € elektronickým dopytom do Sociálnej poisťovne, zoznam otázok, ktoré boli Sociálnej poisťovni zaslané a odpovede na ne. Taktiež je nutné v tomto smere prihliadnuť na čl. II

ods. 3, 4 úverovej zmluvy zo dňa 10.12.2018, ktorú žalovaný vlastnoručne podpísal, z ktorých ustanovení vyplýva, že veriteľ poskytol žalovanému zľavu z úrokovej sadzby za splnenia podmienky poukazovania pravidelného mesačného príjmu zo závislej činnosti podľa zákona

o dani z príjmov, dôchodku alebo inej dávky podľa zákona o sociálnom poistení alebo dôchodku alebo inej dávky podľa zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov na účet dlžníka v banke, a to počas trvania úverového vzťahu. Ďalej, podľa čl. III ods. 1 súčasťou zmluvy sú aj Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne s účinnosťou od 01.01.2015. V zmysle bodu 2 týchto produktových obchodných podmienok banka pred poskytnutím úveru skúma bonitu. Banka poskytne úver v primeranej lehote po splnení podmienok pre poskytnutie úveru. Podmienky pre poskytnutie úveru sú:

a/ dlžník predložil doklady požadované bankou, najmä doklady o bonite (napríklad potvrdenie zamestnávateľa o výške príjmu, daňové priznanie, výkaz o majetku a záväzkoch) a doklady, ktoré preukazujú existenciu a hodnotu predmetu zabezpečenia. Z uvedeného je teda taktiež podporne zrejmé, že žalovaný pred uzavretím zmluvy banke predložil doklady o svojej bonite, veriteľ mal vedomosť o výške jeho príjmu a tento navyše riadne preveril elektronickým dopytom do Sociálnej poisťovne. Žalovaný v konaní opak netvrdil a nepreukázal. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že nie je zrejmé, či a kedy veriteľ, ktorý je bankou, nahliadol do úverového registra ohľadne žalovaného pred uzavretím zmluvy a splnil si tak povinnosť podľa § 7 ods. 17 zákona o SÚ, odvolací súd uvádza, že žalobca v podaní zo dňa 12.06.2023 uviedol, že banka do úverového registra nahliadla dňa 10.12.2018 a na preukázanie tohto tvrdenia doložil výpis z interného systému banky zo dňa 10.12.2018, v ktorom je ako deň nahliadnutia do úverového registra označený dátum 10.12.2018. V úverovej zmluve zo dňa 10.12.2018 sú zistené záväzky zo zmlúv o úvere, za účelom vyplatenia ktorých bola úverová zmluva zo dňa 10.12.2018 uzavretá, špecifikované. Žalovaný v konaní netvrdil, že by veriteľ do úverového registra

nenahliadol, alebo že by žalovaný mal v čase uzavretia zmluvy ešte iné záväzky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o úvere zo dňa 10.12.2018 alebo ktoré by veriteľ pri uzavretí zmluvy nezohľadnil.

26. V súvislosti s tým súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že z čl. II. ods. 1 zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že úver bude použitý na vyplatenie týchto záväzkov: spotrebné úvery s mesačnou splátkou 216,16 €, kreditné karty u veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. s mesačnou splátkou 32,50 €. Tieto iné záväzky žalovaného, ich celkovú výšku, výšku mesačných splátok, dobu a rozsah ich prípadného nesplácania žalovaným, mohol pôvodný veriteľ detailne overiť práve nahliadnutím do úverových registrov, a až vtedy mohol dostatočne posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver v dohodnutých mesačných splátkach. Navyše, z existujúcich záväzkov vyplývajúca povinnosť ich pravidelného splácania znižuje schopnosť spotrebiteľa splácať úver, o ktorý spotrebiteľ veriteľa žiada. Ako je uvedené vyššie, v čl. II. ods. 1 zmluvy o splátkovom úvere sú bližšie špecifikované dva záväzky zo zmlúv o úvere, uzavreté medzi žalovaným ako dlžníkom a inými subjektami ako veriteľmi, za účelom vyplatenia ktorých bola úverová zmluva zo dňa 10.12.2018 uzavretá (refinancovanie úverov). Išlo o záväzok č. 5140749366, spotrebný úver s mesačnou splátkou 216,16 € a aktuálnym zostatkom úveru 11 252,96 €, voči veriteľovi- Slovenskej sporiteľni, a.s. a záväzok voči inému veriteľovi ako poskytovateľ úver: Home Credit Slovakia, a.s., kreditná karta s mesačnou splátkou 32,50 € a aktuálnym zostatkom úveru 650,- €. Strany sa dohodli, že banka vykoná úhradu sumy zostatku vyplácaných úverov v deň poskytnutia úveru. Podľa podania žalobcu zo dňa 12.06.2023 však veriteľ ako mesačné úverové zaťaženie spotrebiteľa zohľadnil splátku poskytovaného úveru 245,- € ako mesačné úverové zaťaženie spotrebiteľa (hoci reálna splátka bola 232,11 € mesačne), teda dokonca ešte viac, ako boli mesačné splátky vyplácaných zanikajúcich záväzkov žalovaného (spolu 248,66 € mesačne). S poukazom na uvedené je zrejmé, že poskytnutím úveru dané existujúce záväzky žalovaného zanikli, a teda už v čase pred uzavretím zmluvy o úvere zo dňa 10.12.2018 bolo zrejmé, že tieto nebudú mať žiaden dopad na schopnosť spotrebiteľa splácať poskytovaný úver v dohodnutých mesačných splátkach.

27. Za týchto okolností nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý napriek uvedeným okolnostiam, konštatoval u veriteľa posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave dlžníka alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra (ods. 13 tohto uznesenia), iba pre ktorý prípad je možné uvažovať o hrubom porušení povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktoré so sebou nesie závažné následky, spočívajúce jednak v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako i v nemožnosti úver predčasne zosplatiť zo strany veriteľa.

28. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zo strany pôvodného veriteľa pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nedošlo k vynaloženiu zákonom vyžadovanej odbornej starostlivosti, ktoré hrubé porušenie povinnosti má za následok jednak bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z. z.) a jednak to, že podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z. pôvodný veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a teda vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2020 je absolútne neplatné, nemá oporu v skutkovom stave zistenom vykonaným dokazovaním. Z tohto dôvodu je nesprávny i nadväzujúci právny záver súdu prvej inštancie, že podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. nebol pôvodný veriteľ oprávnený postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, a teda žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný.

29. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo založené na nesprávnom posúdení (nedostatku) aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, bez meritórneho preskúmania nároku žalobcu, náprava tohto stavu v odvolacom konaní by vyžadovala takú mieru ingerencie odvolacieho súdu, ktorá by v skutočnosti mala za následok aj nahrádzanie činnosti súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, v ktorom je právny názor odvolacieho súdu záväzný (§ 391 ods. 3 CSP).

30. V ďalšom konaní, súd prvej inštancie vec opätovne prejedná, pričom sa bude vecne zaoberať nárokom žalobcu, uplatnenom v konaní. Na základe procesných návrhov strán prípadne doplní dokazovanie tak, aby získal skutkové zistenia v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (§ 150 ods. 2 CSP), vec opätovne skutkovo i právne posúdi, vysporiada sa komplexne s argumentáciou strán v konaní,

a vo veci rozhodne. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).